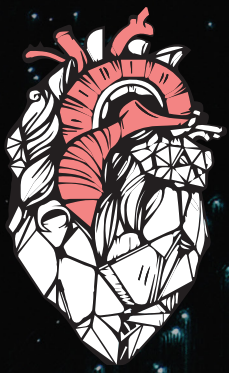
LIDSKÉ

SRDCE

JÓN KALMAN STEFÁNSSON

Ukázka elektronické knihy

LIDSKÉ SRDCE

JÓN KALMAN STEFÁNSSON

LIDSKÉ SRDCE

Praha 2016

Přeložila Marta Bartošková

This book has been translated with a financial support from:

HJARTA MANNSINS
Copyright © Jón Kalman Stefánsson, 2011
Translation © Marta Bartošková, 2016
Czech edition © dybbuk, 2016

ISBN 978-80-7438-163-8

Trilogie *Ráj a peklo*, *Smutek andělů*
a *Lidské srdce* je věnována sestrám
Bergljót K. Þráinsdóttir (1938–1969)
a Jóhanně Þráinsdóttir (1940–2005) a také
Maríe Karen Sigurðardóttir.

Ukázka elektronické knihy

PŘÍBĚHY, KTERÉ BYCHOM MĚLI VYPRÁVĚT

Smrt není ani světlo ani tma – je to prostě něco úplně jiného než život. Občas, když sedáváme u umírajících, sledujeme, jak z nich vyprchává život. Každý život je svébytný vesmír a my s bolestí sledujeme, jak se vytrácí. Pozorujeme, jak se vše v jediném okamžiku promění v nicotu. Lidské životy jsou pochopitelně různé. Něčí život je jen slabý odvar, jiný zas prožívá vzrušující dobrodružství, ale přesto je každé vědomí samostatný svět, který se rozpíná od země až k obloze. Jak něco takového může tak snadno zmizet, vypařit se natolik dokonale, že nezbyde ani pěna, dokonce ani ozvěna? Už je to dávno, co se k nám někdo přidal. Jsme jen bezkrevné stíny – ne, ani stíny z nás nezbyly. Být po smrti, ale nesmět zemřít, to je zlé, to zamává s každým. Někteří z nás svého času zkoušeli všechno možné, aby unikli: vrhali se pod auta, která jsou čím dál tím větší, cpali se do tlam krvelačným

psům. Ale náš křik nebylo slyšet, psí tesáky námi projely jako vzduchem. Jak je možné být menší než nic, a přece si všechno pamatovat, být mrtvý, avšak vnímat život víc než kdykoliv předtím? Teď nás ale můžeš potkat, jak po večerech sedáváme schoulení na hřbitově za kostelem, který tu stojí po celá staletí, byť to není stále ta samá budova. Svatostánek, kde reverend Thorvaldur hledal odpuštění a pokoušel se zvítězit nad svými slabostmi, bohužel s mizivým výsledkem, protože síla každého člověka je měřitelná pouze jeho slabostmi, tím, jak v boji s nimi obstojí. Ten dřevěný kostelík pobitý vlnitým plechem už dávno zmizel a místo něj tu stojí jiný, kamenný, z materiálu, který nám daly hory. Tak je to správné. Na takových místech má kostel mít buď tvar hory, nebo oblohy. Náznak pokoje nacházíme pouze tady, na hřbitově. Zdá se nám, že tu rozeznáváme mumlání nebožtíků, vzdálenou ozvěnu družných rozhovorů. Tolik se necháváme balamutit zoufalstvím. Pokojných chvil ale přece jen pomalu přibývá, dokonce se zdá, že trvají čím dál tím déle, ze zlomků vteřiny se protahují na celé sekundy. Ne že by nám bylo přímo dobře, ale ta slova nás hřejí, jsou naší nadějí, a tam, kde jsou slova, je i život. Přijmi je, a budeme existovat. Přijmi je, a bude existovat naděje. Jsou to příběhy, které bychom měli vyprávět. Neopouštěj nás.

V JEDNÉ STARÉ ARABSKÉ KNIZE
O LÉKAŘSTVÍ SE PÍŠE, ŽE SRDCE ČLOVĚKA
SE DĚLÍ NA DVĚ KOMORY – JEDNA SE
NAZÝVÁ ŠTĚSTÍ, DRUHÁ ZOUFALSTVÍ.
ČEMU MÁME VĚŘIT?

Ukázka elektronické knihy